

Revista Moldovenească de Drept Internațional și Relații Internaționale /
Moldavian Journal of International Law and International Relations /
Молдавский журнал международного права и международных отношений

2024, Issue 2, Volume 19, Pages 25-33.

ISSN 1857-1999 EISSN 2345-1963

Submitted: 02.03.2024 | Reviewed 12.05.2024 | Accepted: 20.05.2024 | Published: 15.07.2024

<https://doi.org/10.61753/1857-1999/2345-1963/2023.19-2.02>

DREPT INTERNAȚIONAL PUBLIC
PUBLIC INTERNATIONAL LAW
МЕЖДУНАРОДНОЕ ПУБЛИЧНОЕ ПРАВО

**ROLUL ORGANIZAȚIILOR INTERNAȚIONALE ÎN RECUNOAȘTEREA
FORMAȚIUNILOR STATALE AUTOPROCLAMATE**

**THE ROLE OF INTERNATIONAL ORGANISATIONS IN THE RECOGNITION OF
SELF-PROCLAIMED STATE FORMATIONS**

**РОЛЬ МЕЖДУНАРОДНЫХ ОРГАНИЗАЦИЙ В ПРИЗНАНИИ
САМОПРОВОЗГЛАШЕННЫХ ГОСУДАРСТВЕННЫХ ОБРАЗОВАНИЙ**

CAZACU Doina* / CAZACU Doina / КАЗАКУ Дойна
MATEICIUC Daniela** / MATEICIUC Daniela / МАТЕЙЧУК ДАНИЕЛА

ABSTRACT:

**THE ROLE OF INTERNATIONAL ORGANISATIONS IN THE RECOGNITION
OF SELF-PROCLAIMED STATE FORMATIONS**

International organizations play a crucial role in the recognition of self-proclaimed state formations, but this recognition can be a complicated and controversial process. This scientific endeavor aims to analyze the concept of collective recognition. In this context, the recognition of a self-proclaimed state formation can be seen as an expression of respect for self-determination or as a violation of the principle of territorial integrity. The decision of an international organization to grant a state full membership status establishes de facto recognition and legitimizes it as an actor on the international stage. The normative competences and geopolitical interests that form the basis for international organizations in recognizing self-proclaimed state formations can vary depending on the specific context of each case.

Keywords: *international organization, recognition, self-proclaimed state formations, statehood, sovereignty.*

JEL Classification: K33

Universal Decimal Classification: 341.1; 341.7/.8

<https://doi.org/10.61753/1857-1999/2345-1963/2023.19-2.02>

---

* **CAZACU Doina** - doctor în drept, conferențiară universitară, Universitatea de Stat din Moldova, Facultatea de Drept, Departamentul Drept Internațional și European. (Chișinău, Republica Moldova). / **CAZACU Doina** - Ph.D in Law, Associate Professor, State University of Moldova, Faculty of Law, Department of International and European law. (Chisinau, Republic of Moldova). / **КАЗАКУ Дойна** - Кандидат юридических наук, доцент, Государственный университет Молдовы, Факультет права, Департамент международного и европейского права. (Кишинев, Республика Молдова). **E-mail:** doina.cazacu@yahoo.com ; <https://orcid.org/0000-0002-0425-189X>

** **MATEICIUC Daniela** - studentă anul IV, Facultatea de drept, Universitatea de Stat din Moldova (Chișinău, Republica Moldova). / **MATEICIUC Daniela** - Fourth year student, Law Faculty, State University of Moldova (Chisinau, Republic of Moldova). / **МАТЕЙЧУК Даниела** - студентка четвертого курса юридического факультета Государственного университета Молдовы. (Кишинев, Республика Молдова). **E-mail:** <https://orcid.org/0009-0004-6183-3329> ; danielamateiciuc2001@gmail.com

RMDIRI, 2024, Nr. 2 (Vol. 19) <https://rmdiri.md/> ; <https://www.usem.md/md/p/rmdiri>

REZUMAT:
**ROLUL ORGANIZAȚIILOR INTERNAȚIONALE ÎN RECUNOAȘTEREA
FORMAȚIUNILOR STATALE AUTOPROCLAMATE**

Organizațiile internaționale joacă un rol crucial în recunoașterea formațiunilor statale autoprocimate, dar această recunoaștere poate fi un proces complicat și controversat. Prezentul demers științific își propune să analizeze conceptul de recunoaștere colectivă. Recunoașterea unei formațiuni statale autoprocimate poate fi văzută în acest context, ca o expresie a respectului pentru autodeterminare sau ca o încălcare a principiului integrității teritoriale. Decizia unei organizații internaționale de a oferi unei entități statutul de membru cu drepturi depline, îi stabilește acestuia o recunoaștere de facto și îl legitimează drept actor pe arena internațională. Competențele normative și interesele geopolitice care servesc drept fundament pentru organizațiile internaționale în vederea recunoașterii formațiunilor statale autoprocimate pot varia în funcție de contextul specific al fiecărui caz.

Cuvinte cheie: organizație internațională, recunoaștere, formațiuni statale autoprocimate, statalitate, suveranitate.

JEL Classification: K33

CZU: 341.1; 341.7/.8

<https://doi.org/10.61753/1857-1999/2345-1963/2023.19-2.02>

РЕЗЮМЕ:
**РОЛЬ МЕЖДУНАРОДНЫХ ОРГАНИЗАЦИЙ В ПРИЗНАНИИ
САМОПРОВОЗГЛАШЕННЫХ ГОСУДАРСТВЕННЫХ ОБРАЗОВАНИЙ**

Международные организации играют важную роль в признании самопровозглашенных государственных образований, но это признание может быть сложным и противоречивым процессом. Данное научное исследование направлено на анализ концепции коллективного признания. В этом контексте признание самопровозглашенного государственного образования может рассматриваться как выражение уважения к самоопределению или как нарушение принципа территориальной целостности. Решение международной организации о предоставлении государству статуса полноправного члена устанавливает де-факто признание и легитимизирует его как актера на международной арене. Нормативные компетенции и геополитические интересы, лежащие в основе международных организаций при признании самопровозглашенных государственных образований, могут варьироваться в зависимости от конкретного контекста каждого случая.

Ключевые слова: международная организация, признание, самопровозглашенные государственные образования, государственность, суверенитет.

JEL Classification: K33

УДК: 341.1; 341.7/.8

<https://doi.org/10.61753/1857-1999/2345-1963/2023.19-2.02>

Introducere

Recunoașterea unui stat nou pe scena internațională – cu capacitatea de a dobândi drepturi și obligații internaționale, este una subordonată controverselor și unui cadru normativ riguros. Actul de recunoaștere se evidențiază prin unilateralitatea acestuia, având, în zilele noastre, un caracter declarativ mai mult, decât constitutiv. Subiectul formațiunilor statale autoprocimate trezește mai mult interes în a doua jumătate a secolului al XX-lea, marcată de sfârșitul celui de-al doilea Război Mondial, începutul Războiului Rece, lupta împotriva colonialismului, destrămarea Uniunii Sovietice și (re)apariția spiritului de „eliberare” a acelor formațiuni statale care se autoidentifică drept state independente.

În ultimele decenii, organizațiile internaționale au devenit tot mai prezente în peisajul geopolitic global, iar numărul acestora, cât și varietatea de domenii pe care le acoperă, au crescut semnificativ. În epoca contemporană, organizațiile internaționale reprezintă o formă de armonizare a eforturilor statelor în cadrul unei colaborări internaționale pentru realizarea căreia statele au creat un cadru juridico-organizatoric (instituțional) – organizare cu caracter permanent¹.

Organizațiile internaționale posedă anumite caracteristici definitorii care le diferențiază de alți subiecți de drept internațional. În primul rând, membrii acestora sunt statele suverane, iar începutul activității acestora este marcat de semnarea unui tratat bilateral sau multilateral dintre state prin care acestea din urmă își exprimă liberul acord de voință de a se afilia la activitatea organizațiilor și de a contribui la atingerea scopurilor prin efort comun. Procesul prin care un stat aderă la o organizație internațională, consolidează poziția statului pe arena internațională și poate facilita relațiile diplomatice și cooperarea cu alte state și organizații.

Aspecte teoretico-practice referitoare la impactul organizațiilor internaționale asupra procesului de recunoaștere a formațiunilor statale autoproclamate

Sistemul subiecților de drept internațional cuprinde, în afară de state, națiunile care luptă pentru eliberare națională, organizațiile internaționale, determinate ca atare prin acordul statelor membre, și alte formațiuni de tip statal cum ar fi, de exemplu, Vaticanul,². Deci, ne punem întrebarea care este locul și rolul formațiunilor statale autoproclamate în cadrul sistemului dreptului internațional public? În general, entitățile nerecunoscute (autoproclamate) reprezintă denumirea comună pentru regiunile care și-au „proclamat” suveranitatea și dețin caracteristici ale statalității, cum ar fi numele, simbolurile de stat, populația, sistemul de guvernare (inclusiv conducerea, autoritățile, adesea forțele armate) și drepturile, dar în același timp nu beneficiază de recunoaștere diplomatică din partea statelor membre ale Organizației Națiunilor Unite (în continuare – ONU), iar teritoriul lor, în general, este considerat de către statele membre ONU ca fiind sub suveranitatea altui stat, deseori, sau sub suveranitatea mai multor state membre ONU.³ Entitățile nerecunoscute sunt teritorii care, prin fragmentare statală, au obținut autonomie *de facto* față de statul „părinte”, dar nu au reușit să obțină recunoaștere legală din partea comunității internaționale, acesta poate fi numit o entitate statală lipsită de subiectivitate juridică internațională, chiar dacă deține toate celelalte caracteristici ale statalității. În cadrul Convenției de la Montevideo în vigoare din 1933 sunt evidențiate criteriile istoric stabilite ale recunoașterii internaționale statale. În conformitate cu articolul 1 al convenției, entitatea este considerată un stat dacă posedă următoarele calificări:

1. o populație permanentă;
2. un teritoriu definit;
3. un guvern;
4. capacitatea de a intra în relații cu alte state.⁴

Un subiect mai puțin investigat este cum apartenența unui stat la o organizație internațională universală sau regională modelează politicile și practicile de recunoaștere ale statelor. În timp ce recunoașterea internațională este o prerogativă exclusivă a statelor suverane, organizațiile internaționale și regionale joacă un rol semnificativ în acest proces, ceea ce reflectă impactul acestora precum și capacitatea lor în continua evoluție a politicii recunoașterii internaționale.

Calitatea de membru a unui stat în organizațiile internaționale reprezintă un interes fundamental în legitimarea sa ca stat în arena internațională. Diplomatul și profesorul de drept internațional, Shabtai Rossene afirmă că acordul de acceptare a unei entități în cadrul ONU,

¹Buruian A., Balan O., et al., *Drept Internațional Public*, Chișinău, 2021, p. 135

²Ibidem, pag. 113

³Budaraghina L. V. *Statutul statelor nerecunoscute*, Moscova, 2016, pag. 46

⁴Convenția de la Montevideo privind drepturile și obligațiile statelor din 1933

Disponibil: <https://www.ilsa.org/Jessup/Jessup15/Montevideo%20Convention.pdf> [Accesat: 21.03.2024]

fie prin vot, fie prin consens, este o formă de recunoaștere a statului și a guvernului său de către cei care au favorizat admiterea acestuia. Astăzi, aderarea la ONU este în practică ultimul pas în planul internațional de înființare a unui nou stat, cu excepția cazurilor rare în care noul stat nu dorește să devină membru ONU¹. După cum am abordat și anterior, calitatea de membru deplin în organizațiile internaționale este deschisă doar statelor. Astfel, conform art. 4 al Cartei Națiunilor Unite: „Pot deveni Membri ai Națiunilor Unite toate celelalte State iubitoare de pace care acceptă obligațiile din prezenta Carta și care, după aprecierea Organizației, sunt capabile și dispuse să le îndeplinească. Admiterea ca Membru al Națiunilor Unite a oricărui Stat care îndeplinește aceste condiții se va face printr-o hotărâre a Adunării Generale, la recomandarea Consiliului de Securitate”². Similar, Tratatul privind Uniunea Europeană, la art. 49, stipulează faptul că: „Orice stat european care respectă valorile prevăzute la articolul 2 și care se angajează să le promoveze poate solicita să devină membru al Uniunii”³.

Recunoașterea în cadrul dreptului internațional public este acel instrument utilizat de state pentru a-și exprima aprobarea sau dezaprobarea față de noile situații care se produc în viața internațională⁴. Doctrina stabilește că recunoașterea poate fi expresă sau tacită, recunoaștere de jure sau de facto. Atât timp cât recunoașterea de facto este considerată una incompletă, constituind o etapă premergătoare pentru recunoașterea de jure, aceasta din urmă, însă, este una definitivă și irevocabilă, atribuind personalitate juridică noului stat recunoscut. Au existat tentative precoce ale mai multor state membre ONU de a delega dreptul lor de recunoaștere către organele ONU, în scopul de a reglementa și centraliza procesul de recunoaștere. Hersch Lauterpacht, un jurist britanic și specialist în drept internațional, a argumentat că coordonarea colectivă a recunoașterii statale ar evita interpretările controversate și unilaterale ale principiilor și regulilor care dictează recunoașterea statelor și ar consolida ordinea legală globală⁵. Conform acestuia, recunoașterea colectivă ar rezolva problema recunoașterii de facto și astfel ar evita controversarea statelor, ar elimina dilemele dintre statele unde există revendicări rivale și ar depăși dificultatea de a forma un verdict cu privire la voința de acțiune a statelor.

Într-o altă opinie, John Dugart, în lucrarea *”Secesiunea statelor și recunoașterea acestora în urma evenimentelor din Kosovo”*, pledează pentru elaborarea unor prevederi normative care ar permite organizațiilor internaționale să ajungă la decizii echitabile cu privire la statalitatea entităților care se află într-un proces de secesiune într-un cadru legal coerent⁶. Cu toate acestea, un regim centralizat și reglementat pentru luarea deciziilor privind recunoașterea nu a găsit niciodată mult sprijin printre state și este general acceptat că practicile naționale susținute de state vor fi de importanță primordială atunci când vine vorba de mecanismele și procedurile de recunoaștere.

În mod tradițional, prerogativa recunoașterii statelor noi este acordată de statele suverane existente, dar odată cu creșterea numărului și influențelor organizațiilor regionale și a organizațiilor supranaționale (precum este Uniunea Europeană), apar noi practici de recunoaștere ale statelor care oferă noi motive de înțelegere a naturii schimbătoare a recunoașterii statale⁷. Admiterea în organizațiile internaționale, de exemplu, reprezintă o

¹Rosenne Shabtai, *Perplexitățile dreptului internațional modern*, Leiden – Boston, 2004, pag. 246

²Carta Națiunilor Unite din 26 iunie 1945. Disponibilă: http://www.anr.gov.ro/docs/legislatie/internationala/Carta_Organizatiei_Natiunilor_Unite_ONU_.pdf [Accesat: 21.03.2024], pag.3

³Tratatul Privind Uniunea Europeană (Versiune Consolidată), 26.10.2012 Jurnalul Oficial al Uniunii Europene Disponibil: https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2bf140bf-a3f8-4ab2-b506fd71826e6da6.0001.02/DOC_1&format=PDF [Accesat: 21.03.2024]

⁴Buruian A., Balan O., op.cit., 2021, pag. 126

⁵Hersch Lauterpacht. *Recunoașterea în Dreptul Internațional*, Cambridge, At The University Press.1947, pag.168

⁶John Dugart. *Secesiunea statelor și recunoașterea acestora în urma evenimentelor din Kosovo*, Academia de Drept Internațional de la Haga, Editura Ail-Pocket, 2013, pag. 33

⁷ibidem, 2013, pag. 35

formă de reglementare. Este larg acceptat că „admiterea ca membru cu drepturi depline în cadrul ONU echivalează cu o recunoaștere colectivă *de jure* care are șanse să faciliteze intrarea noului stat în alte organizații multilaterale”¹.

Din ce în ce mai mult, organizațiile regionale, ca entități distincte în politica mondială, demonstrează nu numai capacitatea de a coordona acțiunile statelor membre, inclusiv când și cum să recunoască statele, dar și de a lua decizii care au consecințe legale și politice. Uniunea Europeană este un model cheie pentru aceasta, deoarece în ultimele două decenii a încercat să consolideze o poziție comună în problemele externe și de securitate. Alte organizații regionale, cum ar fi Organizația Statelor Americii (OSA), Organizația Tratatului Atlanticului de Nord (NATO), Uniunea Africană (UA) au și ele implicări în ceea ce privește recunoașterea statului, în mare parte prin clarificarea caracterului discret al recunoașterii și modelarea deciziilor membrilor lor cu privire la momentul acordării sau refuzului de recunoaștere.

Organizațiile internaționale și cazul Palestinei

Considerăm necesar să menționăm importanța juridico-practică a Pactului Ligii Statelor Arabe prin care s-a realizat recunoașterea directă a Palestinei de către Statele Arabe care sunt parte la Ligă, ceea ce face ca acest mod de recunoaștere să fie un instrument legal specific în relație cu alți actori internaționali. Pactul, în Anexa sa referitoare la Palestina, afirmă că: „existența și independența Palestinei între națiuni nu poate fi contestată de jure, la fel ca independența oricărui alt stat arab”². Prin urmare, statele semnatare ale Pactului Ligii Statelor Arabe consideră că, având în vedere circumstanțele speciale ale Palestinei, Consiliul Ligii ar trebui să numească un delegat arab din Palestina pentru a participa la activitatea sa până când această țară se bucură de o independență reală. Recunoașterea statului Palestina de către Statele Arabe, prin intermediul Pactului Ligii Statelor Arabe, evidențiază o evoluție semnificativă în ceea ce privește sprijinul diplomatic și juridic acordat cauzei palestinienilor în cadrul comunității internaționale.

Putem considera acest pact o pârghie legală importantă, care conferă un statut special Palestinei în rândul statelor arabe și legitimează existența și independența acesteia, consolidându-i poziția juridică în cadrul organizațiilor internaționale, iar afirmația din Pact conform căreia „existența și independența Palestinei între națiuni nu poate fi contestată de jure” subliniază recunoașterea internațională a dreptului suveran al poporului palestinian. Cu atât mai mult, propunerea ca Consiliul Ligii Statelor Arabe să numească un delegat arab din Palestina pentru a participa la activitatea sa până la obținerea independenței reale subliniază dorința de a asigura reprezentarea și participarea Palestinei în cadrul deciziilor și acțiunilor Ligii. Putem considera această formă de recunoaștere din partea statelor arabe ca o reflecție a solidarității regionale, iar numirea unui delegat arată intenția de a asigura implicarea Palestinei în problemele și deciziile care le privesc.

În cadrul Organizației Națiunilor Unite, Palestina are calitatea de „observator permanent”³, beneficiind de statutul care îi permite să participe la toate lucrările ONU, cu excepția votării proiectelor de rezoluții și decizii în principalele sale organe și instituții, de la Consiliul de Securitate la Adunarea Generală, și cele șase comitete principale ale sale.

Într-un interviu din 12 aprilie 2024, Charles Michel, președintele Consiliului European, a menționat despre „coordonarea la nivelul UE” între statele membre care sunt pregătite să recunoască în mod oficial un stat palestinian suveran⁴. Această inițiativă care a câștigat teren

---

¹Deon Geldenhuys. Statele Contestate în lumea politică, Basingstoke, Editura Palgrave Macmillan UK, 2009, pag.22

²Pactul Ligii Statelor Arabe semnat la Cairo din 22 Martie 1945, Anexa despre Palestina Disponibil : https://avalon.law.yale.edu/20th_century/arableag.asp [Accesat: 21.03.2024]

³Palestine's status at the UN explained, Disponibil: <https://news.un.org/en/story/2024/04/1148351>, [Accesat: 21.04.2024]

⁴Comunicat, Charles Michel, Disponibil: <https://www.euronews.com/my-europe/2024/04/12/like-minded-eu-countries-should-move-together-to-recognise-state-of-palestine-charles-mich>,

după ce Spania, Irlanda, Slovenia și Malta au aprobat-o luna martie 2024. Nouă state membre ale UE recunosc deja în mod oficial dreptul palestinienilor la statutul de stat, printre care Bulgaria, Republica Cehă, România și Suedia¹. În luna mai 2024 și Spania, Irlanda și Norvegia au recunoscut formal Palestina drept stat, în sensul dreptului internațional public².

Organizațiile internaționale și cazul Kosovo

În cazul Kosovo, la fel putem aborda implicația și influența organizațiilor internaționale în procesul recunoașterii. După declarația sa de independență din 17 februarie 2008³, Kosovo pretindea recunoașterea internațională ca stat suveran și independent. Cu toate acestea, recunoașterea internațională a Kosovo a fost un subiect controversat și a stârnit reacții diferite din partea comunității internaționale. Pe de o parte, un număr semnificativ de țări au recunoscut Kosovo ca stat independent, inclusiv Statele Unite ale Americii, majoritatea statelor membre ale Uniunii Europene și multe alte țări din întreaga lume. Această recunoaștere a fost în principal bazată pe argumentul că poporul kosovar a avut dreptul la autodeterminare și că independența Kosovo a fost rezultatul unor procese democratice și negocieri internaționale. Pe de altă parte, alte state nu au recunoscut independența Kosovo, inclusiv Serbia, Rusia, care argumentează că prin declarația de independență a Kosovo s-a încălcat principiul suveranității și integrității teritoriale a Serbiei. De asemenea, unele state sunt reticente să recunoască Kosovo din motive politice, referitoare la temerile lor legate de precedentul pe care ar putea să-l stabilească recunoașterea unei regiuni separatiste.⁴

Un rol important în cazul Kosovo l-a avut ONU, care prin Rezoluția 63-/3 din 2008⁵, Adunarea Generală a ONU a solicitat un aviz consultativ Curții Internaționale de Justiție (în continuare – CIJ) privind declarația de independență a Kosovo. Astfel că, CIJ a menționat expres că „Declarația de independență a Kosovo nu a violat dreptul internațional”⁶

În acest caz, menționăm și Organizația Cooperării Islamice (în continuare – OCI) care și-a exercitat un rol deschis în procesul de recunoaștere colectivă a dreptului entității de a fi constituită ca stat independent. Astfel, în cazul Kosovo, OIC a adoptat o poziție deschisă în sprijinul independenței Republicii Kosovo. Acest fapt este confirmat de adoptarea Rezoluției privind Situația din Kosovo emisă în cadrul Ședinței Consiliului Miniștrilor de Externe desfășurată la Abidjan, Republica Coasta de Fildeș, în perioada 10-11 iulie 2017⁷. În argumentarea poziției sale, OIC a stipulat faptul că „luând în considerare faptul că Kosovo a fost recunoscut de 114 state, inclusiv 38 state membre ale Organizației pentru Cooperare Islamică”. În aceste circumstanțe, OIC a cerut statelor membre ale comunității „să revizuiască recunoașterea Kosovo, bazată pe dreptul lor liber și suveran și pe practica lor națională”.

Rolul Uniunii Europene în procesul recunoașterii entităților autoproclamate

Conceptualizarea rolului UE în recunoașterea statului necesită integrarea perspectivelor legale, normative și politice, precum și o explorare a considerațiilor interne și externe care

¹ ibidem

² The impact of recognising of Palestinian state, Disponibil: <https://www.bbc.com/news/articles/cn44j1njggjo>, [Accesat: 29.05.2024]

³ Declarația de independență a Kosovo, Disponibil : <https://www.refworld.org/legal/legislation/natlegbod/2008/en/56552>, [Accesat: 20.04.2024]

⁴ Borovci M. Rolul organizațiilor internaționale în recunoașterea și nerecunoașterea statelor în dreptul internațional, Acta Universitatis Danubius, Vol. 14, no. 2/2018, pag.150

⁵ Rezoluția Adunării Generale a ONU nr., 63/3 din 08.10.2008, Disponibil: <https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BFCF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/Kos%20A%20RES63%203.pdf>, [Accesat: 19.04.2024]

⁶ Avizul consultative al Curții Internaționale de Justiție din 22.07.2010, Disponibil : <https://www.icj-cij.org/sites/default/files/case-related/141/141-20100722-ADV-01-00-FR.pdf>, Accesat: 19.04.2024]

⁷ Rezoluția nr. 18/44 a celei de-a 44-a sesiuni a CFM, Abidjan, Republica Coasta de Fildeș, în perioada 10-11 iulie 2017 Disponibil: https://www.oic-oci.org/subweb/cfm/44/en/docs/final/44cfm_res_pol_en.pdf [Accesat: 22.03.2024]

configurează practicile de recunoaștere. Tratatul de la Lisabona din 1 decembrie 2009¹ a prevăzut un rol internațional activ pentru UE bazat pe norme legale pentru politica externă și de securitate comună a UE în a oferi o marjă mai largă pentru a atinge poziții comune și orientări privind politica externă, ceea ce oferă o bază pentru a presupune că UE în ansamblu poate forma o politică de recunoaștere a statului².

Cu toate acestea, UE a făcut progrese în consolidarea politicii externe, de securitate și de apărare comune, organizația nu are competența legală de a recunoaște state, deoarece acest lucru rămâne drept a membrilor săi, adică al statelor suverane. Prin urmare, capacitatea UE de a forma o poziție colectivă privind recunoașterea unui stat depinde de măsura în care instituțiile sale și statele membre au reușit să genereze consens cu privire la momentul acordării sau refuzului recunoașterii colective a statelor, un proces care este condiționat de interesele naționale ale fiecărui stat în parte. În plus, elaborarea politicilor în UE este, de asemenea, schițată de statele membre puternice care fac parte din UE, bazându-se pe principiul solidarității pentru a promova probleme de importanță națională³.

Prin urmare, practicile de recunoaștere ale UE pot fi modelate de membri, în particular, sau de grupuri de state care contribuie prin sprijin pentru regiuni și țări terțe specifice. Practica UE de recunoaștere a statului este, de asemenea, conturată de considerațiile externe. Dacă un nou stat își dobândește existența prin consimțământul statului „părinte” și printr-un referendum legitim sau dimpotrivă prin acțiune unilaterală, contrar dreptului internațional, acest lucru joacă un rol important în poziția colectivă a UE privind recunoașterea statului. Decizia UE de a coordona recunoașterea noilor state depinde, așadar, de cât de mult o declarație de independență se bucură de legitimitate și legalitate internațională. Este primordială și satisfacerea criteriilor practice și normative ale statalității din partea statelor noi aspirante inclusiv printr-o populație permanentă, teritoriu, guvern eficient și capacitatea de a intra în relații internaționale. În plus, față de aceste standarde tradiționale ale statalității, respectul pentru dreptul internațional, neintervenția în afacerile interne ale altor state și promovarea democrației și a drepturilor omului și protecția minorităților au devenit, de asemenea, tot mai relevante. Bineînțeles, UE și statele sale membre au și interese geopolitice care joacă un rol important în conduita politicii externe, care adesea se opun și uneori marginalizează considerațiile normative.

Concluzii

„Integrarea *de jure*” a statelor în comunitatea internațională este urmată de un proces complex care, în esență, completează peisajul dreptului internațional contemporan. Acest obiectiv este realizat în principal prin aderarea la organizațiile internaționale, care oferă cadrul stabil pentru dezvoltarea și consolidarea relațiilor interstatale, promovând astfel pacea și securitatea internațională. În primul rând, aderarea la organizațiile internaționale facilitează recunoașterea și acceptarea statelor pe plan global. Respectiv, acest proces nu numai că conferă o legitimitate internațională necesară, dar și permite statelor să-și stabilească poziția în comunitatea internațională, influențând și contribuind la luarea deciziilor la nivel mondial. Subliniem faptul că, conform principiilor de bază ale dreptului internațional, calitatea de membru deplin în organizațiile internaționale este rezervată exclusiv statelor. Mai mult decât atât, în cadrul procesului de aderare la organizații internaționale, se reglementează un aspect diferențiat și anume cel al recunoașterii colective și legitimității statului membru.

---

¹ Tratatul de la Lisabona de la 1 decembrie 2009, Disponibil: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:12007L/TXT>, [Accesat : 20.04.2024]

²Parlamentul European, Întrebarea parlamentară nr. E-0006540/2014 din 24 octombrie 2014, Disponibil: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getAllAnswers.do?reference=E-2014-006540&language=EN> [Accesat : 22.03.2024]

³Christopher J. Bickerton. Politica externă a Uniunii Europene: De la eficacitate la funcționalitate, Basingstoke, Editura Palgrave Macmillan UK, 2011, pag. 6

RMDIRI, 2024, Nr. 2 (Vol. 19) <https://rmdiri.md/> ; <https://www.usem.md/md/p/rmdiri>

De asemenea, organizațiile internaționale au un rol activ în stabilirea obligațiilor reciproce între state, inclusiv în ceea ce privește recunoașterea și nerecunoașterea unor entități statale. Acest aspect devine evident în cazul Uniunii Europene, care a jucat un rol de lider în definirea regulilor și condițiilor pentru recunoașterea noilor state din spațiul ex-sovietic.

Drept consecință, organizațiile internaționale joacă un rol de reglator în contextul internațional, cedând locul statelor suverane în recunoașterea statelor, în general, și a formațiunilor statale autoprocimate, în special. Cu siguranță că opiniile organizațiilor internaționale, exprimate prin avize sau rezoluții, au un caracter de recomandare, totuși după cortina acestora se află membrii organizațiilor internaționale - statele suverane, care pledează pentru un anumit aranjament geopolitic internațional.

Bibliografie:

1. Avizul consultativ al Curții Internaționale de Justiție din 22.07.2010, Disponibil: <https://www.icj-cij.org/sites/default/files/case-related/141/141-20100722-ADV-01-00-FR.pdf>, Accesat: 19.04.2024
2. Bickerton, Christopher J., *Politica externă a Uniunii Europene: De la eficacitate la funcționalitate*, Basingstoke, 2011
3. Borovci M. Rolul organizațiilor internaționale în recunoașterea și nerecunoașterea statelor în dreptul internațional, *Acta Universitatis Danubius*, Vol. 14, no. 2/2018
4. Budaraghina, L. V., *Statutul statelor nerecunoscute*, Moscova, 2016
5. Buruian, A., Balan, O., et al., *Drept Internațional Public*, Chișinău, 2021
6. Carta Națiunilor Unite din 26 iunie 1945, Disponibilă: http://www.anr.gov.ro/docs/legislatie/internationala/Carta_Organizatiei_Natiunilor_Unite_UNU_.pdf [Accesat: 21.03.2024]
7. Comunicat, Charles Michel, Disponibil: <https://www.euronews.com/my-europe/2024/04/12/like-minded-eu-countries-should-move-together-to-recognise-state-of-palestine-charles-mich>
8. Convenția de la Montevideo privind drepturile și obligațiile statelor din 1933, Disponibil: <https://www.ilsa.org/Jessup/Jessup15/Montevideo%20Convention.pdf> [Accesat: 21.03.2024]
9. Declarația de independență a Kosovo, Disponibil: <https://www.refworld.org/legal/legislation/natlegbod/2008/en/56552> [Accesat: 20.04.2024]
10. Dugart John, *Secesiunea statelor și recunoașterea acestora în urma evenimentelor din Kosovo*, Academia de Drept Internațional de la Haga, Editura Ail-Pocket, 2013
11. Deon Geldenhuys. *Statele Contestate în lumea politică*, Basingstoke, Editura Palgrave Macmillan UK, 2009
12. Hersch Lauterpacht. *Recunoașterea în Dreptul Internațional*, Cambridge, At The Univerity Press, 1947
13. Pactul Ligii Statelor Arabe semnat la Cairo din 22 Martie 1945, Anexa despre Palestina, Disponibil: https://avalon.law.yale.edu/20th_century/arableag.asp [Accesat: 21.03.2024]
14. Palestine's status at the UN explained, Disponibil: <https://news.un.org/en/story/2024/04/1148351> [Accesat: 21.04.2024]
15. Parlamentul European, Întrebarea parlamentară nr. E-0006540/2014 din 24 octombrie 2014, Disponibil: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getAllAnswers.do?reference=E-2014-006540&language=EN> [Accesat: 22.03.2024]
16. Rezoluția Adunării Generale a ONU nr. 63/3 din 08.10.2008, Disponibil: <https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/Kos%20A%20RES63%203.pdf> [Accesat: 19.04.2024]
17. Rezoluția nr. 18/44 a celei de-a 44-a sesiuni a CFM, Abidjan, Republica Coasta de Fildeș, în perioada 10-11 iulie 2017, Disponibil: https://www.oic-oci.org/subweb/cfm/44/en/docs/final/44cfm_res_pol_en.pdf [Accesat: 22.03.2024]
18. The impact of recongnising of Palestinian state, Disponibil: <https://www.bbc.com/news/articles/cn44j1njggjo>, [Accesat: 29.05.2024]
19. Rosenne, Shabtai, *Perplexitățile dreptului internațional modern*, Leiden – Boston, 2004

20. Tratatul de la Lisabona de la 1 decembrie 2009, Disponibil: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:12007L/TXT> [Accesat: 20.04.2024]

21. Tratatul Privind Uniunea Europeană (Versiune Consolidată), 26.10.2012, Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, Disponibil: https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:2bf140bf-a3f8-4ab2-b506-fd71826e6da6.0001.02/DOC_1&format=PDF [Accesat: 21.03.2024]

Copyright©CAZACU Doina, MATEICIUC Daniela, 2024.

Contacts/ Контакты:

CAZACU Doina

doctor în drept, conferențiar universitar,
Departamentul Drept Internațional și European,
Facultatea de Drept, Universitatea de Stat din Moldova,

Email: doina.cazacu@usm.md,

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0425-189X>

<https://doi.org/10.61753/1857-1999/2345-1963/2023.19-2.02>

MATEICIUC Daniela

studentă anul IV, Facultatea de Drept,
Universitatea de Stat din Moldova,

Email: daniela.mateiciuc@usm.md

danielamateiciuc2001@gmail.com

<https://orcid.org/0009-0004-6183-3329>

<https://doi.org/10.61753/1857-1999/2345-1963/2023.19-2.02>